

Arrest

nr. 267 499 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 februari 2021.

Haar moeder en diens partner hebben elk op 5 juni 2019 een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.E.M.L., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Cali (Colombia) op 18 juni 1996 en bent altijd in die stad blijven wonen tot aan uw vertrek uit Colombia. Nadat u het middelbaar had afgerond studeerde u tandverzorging. Met dat diploma ging u ook aan de slag tot u in de zaak van uw vader ging werken. Die verkoopt namelijk ijzerwaren en bouwmaterialen en is daarnaast ook actief als aannemer in de bouw. Uw ouders zijn uit elkaar. Uw moeder R.L.E.(...) (CG-nummer X en O.V.-nummer X) woonde en werkte in Cali als assistente tandhygiëne en verdiende bij met de verkoop van haar kunstwerken. Ze woonde er samen met haar nieuwe vriend V.A.M.(...) (CG-nummer X en O.V. nr. X) en ging in december 2016 met hem op vakantie naar België.

Na hun terugkeer in januari 2017 werden ze benaderd door een dakloze die voor een aalmoes klusjes opknappt zoals het wassen van wagens. Deze man, die bij iedereen gekend staat als "El Pri", was te weten gekomen dat de namen van uw moeder en haar vriend op een lijst stonden van mogelijke doelwitten voor afpersing. Deze lijst was opgesteld door een criminele bende uit de naburige wijk San Judas. "El Pri" herhaalde deze waarschuwing verschillende keren. Uw moeder en haar partner besloten om Colombia te verlaten alvorens ze slachtoffer zouden worden van een misdrijf. De vriend van uw moeder verliet als eerste Colombia op 05 juni 2017 en reisde naar België, waar hij de volgende dag aankwam. Vervolgens regelde hij een studentervisum om zijn verblijf in België van een wettige grondslag te voorzien. Uw moeder trof de nodige voorbereidingen voor haar eigen vertrek uit Colombia en reisde op 11 oktober 2017 naar België. Ze arriveerde de volgende dag en verbleef na het verstrijken van de toegelaten periode illegaal op het Belgisch grondgebied. U woonde bij uw moeder toen dit allemaal gebeurde maar omdat u zelf geen problemen had gekend, bleef u in Colombia toen uw moeder vertrok. U verhuisde na haar vertrek naar uw vader.

Uw eigen problemen in Colombia begonnen pas toen u op 20 december 2018 toekwam op het werk. U vond er een dreigbrief waarin stond dat jullie vanaf dat ogenblik "vacuna", een maandelijkse afpersing, zouden moeten betalen. U toonde deze dreigbrief ook aan uw vader, maar jullie maakten zich geen zorgen en beschouwden deze dreigbrief als een grap. Ongeveer twee weken later kwam er opnieuw een brief. Ditmaal werd u bij uw naam aangesproken en werd er geïnsinueerd dat u in het graf zou belanden als u weigerde te betalen. Van deze dreigbrief was u wel erg onder de indruk. U sprak erover met uw ouders en omdat u bang was ging u niet meer naar de winkel. Een collega zou daar uw taken overnemen, en het was diezelfde collega die enkele dagen later een derde dreigbrief vond. In deze nieuwe brief stond de naam van uw moeder vermeld. Omdat jullie erg bezorgd waren dat jullie belagers zoveel over jullie leken te weten, besloten jullie naar de politie te stappen en de winkel van de hand te doen. U plaatste op 23 januari 2019 een advertentie op Facebook om de winkel te koop te zetten.

Intussen waren de studies van de partner van uw moeder afgelopen en probeerde hij werk te vinden om legaal in België te kunnen blijven, maar de stringente voorwaarden daarvoor verhinderden dat. Hij besloot in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen op 21 februari 2019. Uw moeder deed hetzelfde op 28 februari 2019. Omdat uw ouders zich zorgen maakten om uw veiligheid begonnen ze te zoeken naar een manier om u uit Colombia weg te krijgen. Een nicht van u die in Madrid woont werd bereid gevonden om een uitnodigingsbrief voor u op te stellen waarmee u naar Europa zou kunnen reizen. Op 02 maart 2019 bent u bij het parket van Cali aangifte gaan doen van de feiten. Het parket liet u op 03 maart 2019 weten dat ze een privé-detective op de zaak gingen zetten, maar die heeft nooit contact met u opgenomen. Op 10 maart 2019 verliet u Colombia en op 12 maart 2019 kwam u toe in Spanje. U nam van daaruit contact op met uw moeder die enkele dagen later uw reis naar België regelde. Op 19 maart 2019 verkocht uw vader zijn handelszaak in Colombia. Eens u in België was gearriveerd vertelde u aan uw nicht in Spanje waarom u zo plots Colombia had moeten verlaten en dat uw leven in gevaar was, iets wat u tot dan toe had verzwegen. U wilde een verzoek tot internationale bescherming indienen in België en vertelde dat ook aan uw nicht. Uw nicht hield daarover echter eerst ruggespraak met haar advocaat, die met klem tegen deze handelwijze adviseerde. Indien u in België gebruik zou maken van de asielprocedure, riskeerde uw nicht in Spanje volgens deze advocaat immers een boete of gevangenisstraf omdat haar naam op de uitnodigingsbrief staat waarmee u naar Europa was gereisd. U toonde begrip voor de lastige situatie van uw nicht in Madrid en keerde daarom op 24 mei 2019 vrijwillig terug naar Colombia. Daar dook u onder bij een oom aan vaderszijde terwijl u wachtte op een nieuwe kans om te kunnen vertrekken uit Colombia. Verwanten van de partner van uw moeder regelden een nieuwe uitnodigingsbrief, ditmaal om naar België te reizen, en op 23 oktober 2019 verliet u ten tweeden male Colombia en reisde u naar Europa. Op 24 oktober 2019 kwam u toe in Spanje. U reisde diezelfde dag nog verder naar België. Op 18 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 11 maart 2020 werden uw moeder en haar partner gehoord op het CGVS. Op 18 augustus 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming aangezien er aan de beweerde vrees van uw moeder en haar partner geen enkel geloof gehecht kon worden. Beiden gingen in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft nog geen arrest gevelde in die procedure.

Op 19 augustus 2020 deed uw vader bij het parket van Cali aangifte van een aanslag op zijn leven: een gewapende man kwam op hem af terwijl hij voor het huis van uw grootvader stond. Uw vader vluchtte naar binnen en zijn belager schoot dan twee keer door het raam naar binnen, zonder iemand te raken.

U werd zelf uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 13 oktober 2020 maar bent niet komen opdagen en bracht evenmin binnen de voorziene termijn een geldige reden voor uw afwezigheid aan. Bijgevolg werd op 29 oktober 2020 besloten om de behandeling van uw verzoek stop te zetten. Op 10 november 2020 bracht u ter kennis dat u de aangetekende zending met de uitnodigingsbrief nooit had ontvangen. Het CGVS besloot derhalve om de weigeringsbeslissing in te trekken en een nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren, dat heeft plaatsgevonden op 16 februari 2021.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door onbekende criminelen.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaanse paspoort, een kopie van een aangifte bij het parket van Cali dd. 02 maart 2019, een kopie van een Facebookpost die bekend maakt dat uw winkel te koop staat, fotokopies van documenten m.b.t. tot jullie winkel en de verkoop van die zaak, fotokopies van de uitnodigingsbrief waarmee u naar Spanje reisde inclusief bijlage, een kopie van een vluchtreservatie, fotokopies van de verificatie van de status van de aangifte die uw vader heeft ingediend op 19 augustus 2020, en foto's van een kogelgat en een kogelhuls.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de centrale vraag wie u precies vreest in uw herkomstland. Zowel bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) als tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.18,25) verklaarde u geen enkel vermoeden te hebben nopens de daders van de door u beweerde feiten. Evenmin kan u aangeven waarom u denkt dat er nog steeds een actuele vrees in uw hoofde bestaat, of elementen aanreiken waaruit zou blijken dat in Colombia iemand u naar het leven staat of zelfs maar op zoek is naar u (CGVS, p.24). U weet ook niet of de beweerde problemen die u hebt gekend verband houden met de beweerde problemen van uw moeder (CGVS, p.14) of met de beweerde problemen van uw vader (CGVS, p.23). Het enige motief dat u kan bedenken voor wat er u zou zijn overkomen is criminaliteit: dat men u geld wilde aftroggelen omdat u met succes een leven voor uzelf had opgebouwd (CGVS, p.19,23). Een dergelijke vrees voor op geld beluste criminelen houdt op zich evenwel geen enkel verband met de Conventie van Genève.

Verder blijken uw verklaringen over de door u beweerde feiten dermate inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd dat ze niet in het minst kunnen overtuigen. Om te beginnen is het weinig realistisch dat volgens u alle middenklassers in Colombia worden gevisieerd voor afpersing (CGVS, p.19,23), en dat u aanvankelijk ook stelt dat afpersing iets is dat je dagelijks ziet gebeuren in uw wijk Cali (CGVS, p.12), en dus iets is dat ook gebeurde in de andere winkels in uw buurt (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) terwijl u toch beweert dat zowel u als uw vader de eerste dreigbrief "niet relevant" en "niet alarmerend" vonden, en jullie deze bedreiging eigenlijk opvatten als een grap in

plaats van iets dat u bang maakte (CGVS, p.8-9,12). U kan desgevraagd niet uitleggen waarom u zou denken dat deze eerste dreigbrief geestig bedoeld was, noch wie dergelijke povere poging tot humor met u zou uithalen (CGVS, p.12). Geconfronteerd met deze vragen wijzigt u ook uw verklaringen door te stellen dat u wel eens geruchten had opgevangen over vacuna die moest worden betaald (CGVS, p.12), hoewel u dat even tevoren nog een dagdagelijkse realiteit noemde (CGVS, p.12). Na de eerste dreigbrief werd u op geen enkele manier benaderd en werd er geen enkele poging ondernomen om jullie daadwerkelijk geld afhandig te maken voordat er een tweede dreigbrief kwam (CGVS, p.15,16,18).

In deze tweede dreigbrief werd u bij naam genoemd, wat u in tegenstelling tot de eerste brief zo beangstigde dat u niet meer naar de winkel ging, en enkel nog van thuis uit werkte (CGVS, p.9,14,15). In de nieuwe brief werd ook benadrukt dat het menens was en dat men u zou vermoorden indien u niet zou betalen (CGVS, p.9). Hoe uw belagers konden weten dat u de eerste brief niet ernstig nam zonder ook maar enige poging te ondernemen om het geld te verkrijgen kan daarbij in eerste instantie al niet worden ingezien. Het wekt echter vooral verwondering dat u van deze ingrijpende gebeurtenis zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer ze heeft plaatsgevonden. Tijdens uw spontaan relaas speculeert u: "dat zou twee weken later geweest kunnen zijn" (CGVS, p.9), wat dus wil zeggen: ongeveer twee weken na het vinden van de eerste dreigbrief op 20 december 2018. U bevestigt dat desgevraagd (CGVS, p.13). Wanneer u meermaals gevraagd wordt om iets preciezer te zeggen vanaf wanneer u het huis niet meer durfde verlaten, komt u niet verder dan de herhaling dat het zeker in januari was (CGVS, p.14-15). Nadat u erop gewezen bent dat u bij het parket verklaarde dat er ongeveer een maand tussen de eerste en de tweede brief zat (zie Document 2), en thans beweert dat er slechts twee weken tussen zaten, houdt u het opnieuw op een algemeen en vaag: "Ja, het was ongeveer zoiets, daarom zei ik: enkele dagen, bijna bij het verstrekken van de maand." (CGVS, p.17). Dat u niet consistent kan zijn over het ogenblik waarop u naar eigen zeggen begon te vrezen voor uw leven, maar varieert tussen "enkele dagen" en "ongeveer een maand" na het ontvangen van de eerste dreigbrief, schaaft reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Overigens kan ook niet worden ingezien waarom het u dermate zou verbazen dat lokale criminelen uw voornaam te weten waren gekomen: u voert de naam Stephanie ook op Facebook (CGVS, p.4), had de zaak mee uit de grond gestampt (CGVS, p.12-13), was degene die zowel in de winkel als aan de telefoon de klanten te woord stond (CGVS, p.13), en woonde zo dicht bij de winkel dat u veronderstelt dat iemand die de winkel wist zijn ook zou weten waar u woont (CGVS, p.12-13,16). Hieruit mag worden afgeleid dat talrijke verwanten, vrienden, kennissen en burens wisten dat u in de winkel werkte, en allicht ook een aantal klanten met wie u had gesproken, hoewel u sterk betwijfelt dat een van hen u bij naam zou kennen (CGVS, p.13). Het kan niet worden ingezien waarom het u zo zou verbazen dat de persoon achter de dreigbrief te weten was gekomen hoe u noemt.

Wat er ook van zij, ook over de verdere chronologie kan u helemaal geen duidelijkheid scheppen. Over de derde dreigbrief die toekwam aan de winkel kan u opnieuw niet preciezer zijn dan "enkele dagen later" (CGVS, p.9). Dan verklaart u weer dan de dreigbrieven toekwamen "sinds eind december tot halverwege februari" (CGVS, p.9) wat betekent dat er opnieuw bijna een maand tussen de tweede en de derde brief moeten geweest zijn, en niet gewoon "enkele dagen". Specifiek gevraagd wanneer de derde dreigbrief werd aangetroffen maakt u het uiteindelijk zelfs nog vager door te antwoorden dat het "rond de maand februari" was (CGVS, p.15). Indien deze derde brief inderdaad in februari 2019 pas naar jullie werd gestuurd, kan dat moeilijk gerijmd worden met uw bewering dat jullie naar aanleiding van deze brief de beslissing namen om aangifte te doen en de winkel te verkopen (CGVS, p.9), aangezien u zelf zegt dat de winkel reeds op 23 januari 2019 te koop werd aangeboden en dit ook staat met een Facebookpost (zie Document 3). U bent trouwens maar oppervlakkig vertrouwd met de documenten die u zelf neerlegt. U meent immers dat de winkel in februari 2019 reeds werd verkocht (CGVS, p.16), dus toen u zelf nog in Colombia was, terwijl uit de documenten blijkt dat de verkoop pas op 19 maart 2019 rond was, dus na uw vertrek uit Colombia. In tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p.9) staat de naam van uw moeder ook helemaal nergens in de dreigbrieven. Een laatste opmerking over de derde dreigbrief is dat het andermaal in geen enkel logisch geheel zou passen dat jullie belagers nog altijd geen enkele poging hadden ondernomen om u geld afhandig te maken (CGVS, p.15,16,18), maar het wel opnieuw nodig vonden om een dreigbrief te sturen.

Ook uw reactie op de beweerde feiten, of eerder het gebrek eraan, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten. Hoewel u zowel bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) als op het CGVS doet uitschijnen dat u aangifte hebt gedaan bij het parket alvorens u besloot om het land te verlaten (CGVS, p.9), draait u daarmee de zaken om. Uit uw verklaringen en de data op de documenten blijkt immers duidelijk dat uw nicht in Madrid reeds op 01 maart 2019 een uitnodigingsbrief voor u had klaargemaakt (zie Document 5), terwijl uw klacht bij het parket van Cali werd ingediend op 02 maart 2019 (zie Document 2). Deze aangifte bevat louter een weergave van de verklaringen die u hebt

afgelegd maar maakt geen melding van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Dat u pas op 02 maart 2019 de moeite nam om de Colombiaanse autoriteiten op de hoogte te brengen van de door u beweerde feiten, luttel dagen voor uw vertrek uit Colombia en ettelijke weken nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, doet op zich al de wenkbrauwen fronsen. Het heeft er immers alle schijn van dat het hier gaat om een formaliteit die u verrichtte om niet met lege handen uit Colombia te moeten vertrekken, eerder dan een voldragen poging om bescherming in te roepen vanwege uw nationale overheid. In dit verband wijst het CGVS er ook op dat u kennelijk pas belangstelling toonde voor het indienen van het klacht nadat uw moeder en haar vriend in februari 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend, waarbij zij erop gewezen werden hoe belangrijk het is dat ze zouden proberen om hun verklaringen te staven met documenten. U slaagt er vervolgens geenszins in om toe te lichten waarom u zo lang had getalmd om aangifte te doen van de door u beweerde feiten. Hoewel u verklaart dat u na het aantreffen van de tweede dreigbrief zo bang was geworden voor uw veiligheid dat u zich thuis opsloot, hebt u in die periode nergens hulp of bescherming gezocht (CGVS, p.9,15). Dat kan dus moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw bewering dat u na het lezen van de tweede dreigbrief zo bang werd dat u besloot om klacht in te dienen (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de vaststelling dat u in januari de tweede dreigbrief zou hebben ontvangen en pas in maart aangifte deed, wijzigt u deze uitleg weer en stelt u dat pas na de derde dreigbrief werd besloten om naar de autoriteiten te stappen (CGVS, p.17). Aangezien de derde dreigbrief volgens u enkele dagen later al was toegekomen kan dit ook niet ophelderen waarom u slechts op 02 maart 2019 aangifte hebt gedaan. Dat het hier überhaupt gaat om een echte poging om bescherming te krijgen (CGVS, p.16) moet trouwens gerelativeerd worden, aangezien u even later onomwonden stelt dat u "ervoor moest zorgen dat er een spoor bleef" door aangifte te doen (CGVS, p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen vertrouwen hebt in de Colombiaanse politie die volgens u meestal betrokken is bij afpersing (CGVS, p.17). Dat u dus nog snel aangifte deed van een misdrijf, en vervolgens zonder enig onderzoek af te wachten het land hebt verlaten, wijst dan ook eerder op opportunistische motieven voor uw handelswijze. U erkent nochtans zelf dat u logischerwijze de feiten eerst ter kennis zou moeten brengen van de autoriteiten alvorens er enig onderzoek zou kunnen plaatsvinden (CGVS, p.17). Hierbij aansluitend moet trouwens worden vastgesteld dat u bij het parket de zaken anders voorstelde dan tijdens uw persoonlijke onderhoud. In de aangifte staat immers te lezen dat u de derde dreigbrief zelf hebt gevonden, terwijl u thans verklaart dat ze werd gevonden door een collega omdat u van thuis uit werkte (CGVS, p.9,15). Deze collega, die van alles getuige was geweest, hebt u evenwel niet vermeld toen u aangifte deed bij het parket (CGVS, p.16,18). Dat u niet alle relevante feiten ter kennis bracht is een verder punt dat er op wijst dat u vooral een officieel document wilde bekomen van het parket, eerder dan een grondig onderzoek van de misdrijven waarvan u slachtoffer zou zijn geweest.

Zelfs indien er enig geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u daags na de aangifte werd opgebeld met de mededeling dat men een privédetective op uw zaak had gezet, wat al onwaarschijnlijk is aangezien 03 maart 2019 een zondag was en dus geen werkdag, kan er bovendien niet worden ingezien, noch kan u ophelderen, waarom de opsporingsdiensten van de Colombiaanse staat een privédetective zouden betalen om uw zaak te onderzoeken. Dit zou op zich natuurlijk ook niets wijzigen aan de vaststelling dat u zeer laattijdig aangifte hebt gedaan van de feiten en dat u niet hebt afgewacht of het onderzoek iets zou opleveren voordat u het land hebt verlaten. Dat u eigenlijk geen oprechte inspanning leverde om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens u de reis naar Europa regelde maakt niet alleen dat de aangifte die u neerlegt eerder een gesolliciteerd karakter vertoont, maar relativeert tevens sterk de door u beweerde vrees. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Over uw reactie op de beweerde feiten moet aansluitend ook worden aangestipt dat u evenmin al dan niet tijdelijk de veiligheid van een andere Colombiaanse stad hebt opgezocht. Indien u werkelijk vreesde dat u in de gaten werd gehouden en dat uw belagers zelfs uw routes kenden (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p.9), overigens weer een blote bewering die door geen enkele element in uw verklaringen geschraagd wordt, kan moeilijk worden begrepen waarom u zou nalaten om afstand tussen uzelf en uw belagers te scheppen. Volgens u had u een goed leventje in Colombia (CGVS, p.11,14,21) en stond uw vader er financieel ook goed voor zodat het geen probleem was toen hij vliegtuigtickets naar Europa moest kopen (CGVS, p.19). U wordt ook ondersteund door uw moeder die onder andere kan genieten van de huurinkomsten van het vastgoed dat ze bezit (CGVS, p.6). Desgevraagd stelt u echter dat jullie niet genoeg geld hadden om elders in Colombia te verblijven, en als u wordt verzocht om dat verder toe te lichten houdt u het erop dat het niet eerlijk zou zijn als u het hoofd zou moeten buigen voor criminelen (CGVS, p.23). Nogmaals gevraagd om uit te leggen waarom het voor u als

volwassen en hoogopgeleide vrouw niet mogelijk zou zijn om elders in Colombia te verblijven komt u niet verder dan de mededeling dat de familie had besloten dat u bij uw moeder moest zijn. Het valt niet in te zien, of op zijn minst slaagt u er niet in om aannemelijk te maken, dat u zonder uw moeder niet in staat zou zijn om uw leven in te richten. Dat u dus niet probeerde te ontkomen aan de beweerde problemen die u in Cali zou hebben gekend, met of zonder uw vader die tenslotte als eigenaar van de zaak ook gevaar zou lopen, relativeert andermaal de door u beweerde vrees.

Uw verdere handelwijze klemmt in het bijzonder omdat u in maart 2019 Colombia hebt verlaten en veiligheid had bereikt in Europa, maar vervolgens op 24 mei 2019 vrijwillig bent teruggekeerd naar het land waarvan u stelt zeker te zijn dat u er vermoord zou worden (CGVS, p.19). Dat u dit zou gedaan hebben omdat uw nicht in Madrid vreesde dat er juridische gevolgen zouden komen indien u in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen (CGVS, p.9) raakt kant noch wal. In de eerste plaats is er zowel in feite als in rechte een fundamenteel contrast tussen uw grondrechten en de administratieve rechtsregels die het internationale personenverkeer regelen. Dat u oprecht zou hebben geloofd dat u uw leven riskeerde door op een vliegtuig terug naar Colombia te stappen en dit toch deed om de theoretische mogelijkheid te ontlopen dat uw nicht in Madrid tot een boete of gevangenisstraf zou worden veroordeeld is aperte miskenning van elk redelijkheidsbeginsel. De door u neergelegde Spaanse wetsbepalingen maken er trouwens nergens melding van dat het voor u verboden zou zijn om in Europa een asielaanvraag in te dienen indien uw leven in gevaar is. Zoiets zou overigens lijnrecht indruisen tegen de algemeen aanvaarde rechtsprincipes in de Europese Unie. Overigens blijkt uit de Franse en Engelse vertalingen in het door u getoonde document (zie Document 5) kristalhelder dat er van strafbare feiten enkel sprake zou zijn indien u op irreguliere wijze uw verblijf in Spanje had voortgezet onder de hoede van de persoon die zich borg had gesteld voor uw reis naar Spanje. Niet alleen is daar geen sprake van wanneer u Spanje had verlaten om in België een asielprocedure te starten, maar aangezien u tijdens de duur van uw huidige verzoek om internationale bescherming een verblijfsrecht in België wordt toegekend is er ook geen sprake van een onwettig verblijf. Het andere geval waarvan sprake in de wetteksten die u hebt neergelegd, met name clandestiene immigratie vergemakkelijken met oog op geldgewin, is duidelijk ook niet van toepassing. Dergelijke feiten van mensensmokkel zouden trouwens logischerwijze ook in België strafbaar zijn. Het is niet in het minst aannemelijk dat een handelingsbekwame volwassene op deze wankelende basis zijn of haar leven of lichamelijke integriteit op het spel zou zetten door terug te keren naar het land van oorsprong.

Daar waar het dus al manifest onrealistisch is dat een Spaanse advocaat op deze gronden zou concluderen dat uw nicht in Madrid een misdrijf zou plegen als u in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen, een beweerd advies waarvan u andermaal geen enkel bewijs van kan neerleggen, kan men ook niet om de vaststelling heen dat u zelf niet de minste interesse aan de dag hebt gelegd voor het verbeteren van uw onzekere situatie. Uw moeder en haar partner hadden in België reeds hun asielprocedure opgestart maar zij hebben op geen enkel ogenblik geprobeerd om advies in te winnen over wat u best zou doen (CGVS, p.20). Nochtans was uw eigen moeder met een soortgelijke uitnodigingsbrief naar België gereisd en kon zij zonder enig probleem een asielaanvraag indienen (CGVS, p.11) terwijl ze reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied verbleef, iets wat jullie op zijn minst aan het denken zou zetten. U wijt uw eigen passieve houding eerst aan het feit dat uw moeder en haar partner toen nog niet wisten dat het voor hen mogelijk was om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p.20), wat ronduit onwaar is, en stelt dan weer dat u eigenlijk helemaal niet van plan was om in België te blijven omdat u een goed leven had in Colombia (CGVS, p.20), wat lijnrecht indruist tegen uw eerdere verklaringen. U zei eerder ondubbelzinnig dat u specifiek naar Europa was gereisd met het doel er te kunnen blijven (CGVS, p.9,10). Dat u tevens tracht om het excuus in te roepen dat alles op een korte tijd gebeurde, waardoor u niet beseftte wat er aan de hand was en ook niet de tijd had om u te informeren (CGVS, p.20, 20-21) is al even nonsensicaal: u verklaart immers uit Colombia te zijn vertrokken omdat uw leven in gevaar was, na aankomst in België tegen uw nicht gezegd te hebben dat u een asielprocedure wilde starten, en dat u ongeveer twee maanden lang in België bent verbleven (CGVS, p.21). Dat u in die omstandigheden nooit in staat zou zijn geweest om ergens uitleg of advies in te winnen is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u besluit met de uitspraak dat u niets afweet van de wet en daar ook nooit naar hebt geïnformeerd (CGVS, p.21) ontkracht eigenlijk terdege de door u beweerde vrees. Deze onmiskenbare desinteresse in uw eigen juridische positie spreekt immers boekdelen.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u na terugkeer naar Colombia ook geen problemen meer hebt gekend (CGVS, p.24), net zomin als uw familie die in Cali was en is gebleven (CGVS, p.6,7) en evenmin enige concrete elementen kan aanhalen die zouden doen geloven dat er iemand naar u op zoek was in die periode. U beweert te zijn ondergedoken bij een oom in Jamundi, ver

van Cali (CGVS, p.9,20,24), terwijl u aan het begin van het persoonlijk onderhoud nog stelde altijd in Cali te hebben gewoond (CGVS, p.5) en het laatste adres in Colombia dat u opgeeft overeenkomt met het adres dat op de uitnodigingsbrief van uw nicht staat (zie Document 5). Het is, tot slot, ook merkwaardig dat u op Facebook openlijk bekend maakt dat u in België bent nu (CGVS, p.21,22) terwijl u beweert in Colombia maandenlang niet buiten gekomen te zijn omdat men u het oog hield. In de aangifte liet u zelfs noteren dat het leek alsof men u geld vroeg omdat ze wisten dat uw moeder in het buitenland verbleef (zie Document 2). Een en ander zou logischerwijs aanzetten tot terughoudendheid bij het publiceren van uw huidige woonplaats.

Wat betreft de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw tweede vertrek uit Colombia, met name dat iemand probeerde om uw vader neer te schieten, merkt het CGVS op dat u zelf niet beschikt over enig element dat er op zou wijzen dat het gaat om dezelfde personen die u zegt te vrezen (CGVS, p.23) en dat u ook geen draagkrachtige bewijzen aanlevert van deze beweerde gebeurtenis. U toont enkele foto's uit private bron, waaraan slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend aangezien die geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en een kopie van een document waaruit moet blijken dat uw vader op 19 augustus 2020 aangifte deed van een misdrijf. Daaruit kan evenwel op geen enkele wijze blijken welke feiten uw vader precies zou hebben aangegeven, noch welke vaststellingen daaromtrent werden gedaan door de Colombiaanse autoriteiten. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten kan uit deze voorgehouden aanslag op uw vader in elk geval geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. In de mate dat de door u neergelegde fotokopies van documenten kan worden afgeleid dat uw vader een eigen zaak uitbaatte en deze heeft verkocht aan het begin van 2019, moet worden besloten dat louter dit feit op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De door u neergelegde kopie van de vluchtreservatie betreft uw reis in oktober 2019 en niet die van maart 2019 waar u naar werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.18,19). Op zich is dit document enkel een bevestiging van uw tweede reis naar Europa. Deze data en reisroute zijn evenwel niet relevant voor deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld

geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van “het administratief rechtsbeginsel van het behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Na een korte theoretische toelichting over deze bepalingen geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster op de complexe, ernstige, volatiele en problematische veiligheidssituatie in Colombia. Zij argumenteert dat het geweld in Cali een hoog niveau bereikt, dat er een relatie is met de gewapende conflicten, dat het geweld de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slechts een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- stuk 3: e-mail van 28 juni 2021 in verband met de aangifte van verzoekster;
- stuk 4: OSAR rapport 2020;
- stuk 5: verslag, *Colombie, rapport de mission d'information*;
- stuk 6: Amnesty International, *Colombia: Violent repression, paramilitarism, illegal detention and torture of peaceful protesters in Cali*;
- stuk 7: artikel RTBF, *Colombie : plus de 13.000 personnes ont dû fuir la violence*;
- stuk 8: artikel Le Devoir, *Cali, la ville qui incarne la colère d'un pays en pleine crise*.

3. Aanvullende nota en rechtspleging

De verwerende partij maakt op 10 december 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021.

De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting om de aanvullende nota van de verwerende partij uit de debatten te weren, waarbij zij aangeeft dat het gegeven dat de landeninformatie, met name de COI Focus van 2 augustus 2021, beschikbaar is via de website van de verwerende partij niets afdoet aan de procedurele verplichtingen, daar hier enkel middels een hyperlink naar wordt verwezen maar deze niet in afgedrukte vorm aan de aanvullende nota wordt gevoegd.

De voorzitter wijst erop dat, inzake het verwijzen naar en het al dan niet afdrukken van internetbronnen, de Raad een akkoord heeft gesloten met de Ordes van Advocaten dat werd bevestigd tijdens een vergadering op 1 december 2021 en dat de verzoekende partij en haar advocaat hun kritiek op dit akkoord dus desgewenst kunnen aanbrengen bij de stafhouder van de betrokken balie.

Verzoekende partij geeft verder nergens aan dat zij deze hyperlink niet tijdig zou hebben kunnen consulteren. De Raad ziet dan ook niet in hoe het loutere feit dat het rapport niet fysiek als bijlage bij de aanvullende nota werd gevoegd, de verzoekende partij heeft belemmerd dit te consulteren aan de hand van de vermelde hyperlink. Deze vaststelling klemmt des te meer nu het onderdeel “bijlagen” van het

verzoekschrift een inventaris bevat van de stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, met daarbij een verwijzing naar de hyperlinks waarop deze stukken op het internet consulteerbaar zijn. Dit toont aan dat verzoekende partij wel degelijk internetbronnen kan consulteren. Ten slotte wijst de Raad erop dat de aanvullende nota ook een uitgebreide samenvatting en analyse van het landenrapport bevat.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij Colombia heeft verlaten uit vrees te zullen worden vermoord door onbekende criminelen. Zij werkte in een ijzerhandel, waarvan haar vader de eigenaar is, en waar zij dreigbrieven zou hebben gekregen waarop stond dat zij ‘vacuna’, een maandelijks afpersing, diende te betalen.

5.2. Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in Colombia verschillende criminele bendes, georganiseerde misdaadgroepen en gewapende groeperingen actief zijn die zich schuldig maken aan gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel. Het betreft aldus individueel en doelgericht geweld.

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van crimineel geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade.

Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op haar persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met haar eigen situatie en ingeroepen feiten en gebeurtenissen niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling of er bij terugkeer een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of het lijden van ernstige schade, de individuele en concrete omstandigheden van verzoekster, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen en een aantal van de door haar neergelegde documenten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) haar verklaringen over de door haar voorgehouden feiten uiterst inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd zijn, (ii) haar reactie op de beweerde feiten, of eerder het gebrek eraan, de geloofwaardigheid van de door haar beweerde feiten ondermijnt, gelet onder andere op het feit dat (a) zij geen overtuigende uitleg kan geven waarom zij slechts enkele dagen voor haar vertrek aangifte heeft gedaan, (b) er niet kan worden ingezien waarom de Colombiaanse staat een privédetective zou inhuren om haar zaak te onderzoeken die haar nota bene op een zondag zou gecontacteerd hebben en (c) de vaststelling dat verzoekster evenmin al dan niet tijdelijk de veiligheid van een andere Colombiaanse stad heeft opgezocht, (iii) verzoekster op 24 mei 2019 vrijwillig is teruggekeerd naar Colombia en niet de minste interesse aan de dag gelegd heeft voor het verbeteren van haar onzekere situatie, (iv) zij na haar terugkeer in Colombia geen problemen meer heeft gekend, en (v) uit de voorgehouden aanslag op haar vader geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Wat betreft de overige documenten oordeelt de commissaris-generaal dat deze de voorgaande beoordeling niet kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, sluit de Raad zich aan bij deze bevindingen die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent en correct zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.4. Verzoekster kan vooreerst niet worden gevolgd waar zij in voorliggend verzoekschrift stelt dat zij hoopte dat de bedreigingen zouden stoppen en dat de criminelen geen actie zouden ondernemen. Niet alleen klemmt dit met haar verklaring op het CGVS dat zij de eerste dreigbrief, ontvangen op 20 december 2018, als grap opvatte. De Raad herinnert ook aan de bovenstaande situatieschets over de aanwezigheid van bendes in Colombia en, zoals in het verzoekschrift ook wordt aangekaart, het gegeven dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is en dat ook overvallen veelvuldig voorkomen in dat land. Verzoekster verklaarde ten overstaan van het CGVS aanvankelijk ook dat afpersing een dagdagelijkse realiteit is (NPO, p. 12; vragenlijst CGVS, punt 3.5). In het licht hiervan en gelet ook op de bewering dat haar moeder en diens partner reeds in januari 2017 zouden zijn verwittigd dat zij op een lijst stonden van mogelijke doelwitten voor afpersing, is het niet geloofwaardig dat zowel verzoekster als haar vader de eerste dreigbrief niet relevant en niet alarmerend vonden, en zij deze bedreiging opvatten als een grap in plaats van iets dat haar bang maakte (NPO, p. 8-9, 12).

Van verzoekster mag daarentegen redelijkerwijze worden verwacht dat zij reeds van bij het ontvangen van de eerste dreigbrief de situatie als dreigend zou hebben ervaren en zij, eens zij in het vizier kwam van bendeleden, zij een grotere voorzichtigheid in haar dagelijkse bewegingen aan de dag zou leggen en voorzorgsmaatregelen zou treffen om haar routines te doorbreken. Het betoog dat zij pas na de tweede dreigbrief zo angstig werd dat zij besloot niet meer naar de winkel te gaan en enkel nog van thuis uit te werken (NPO, p. 9, 14, 15), louter omdat deze keer haar naam erin vermeld stond, is weinig aannemelijk. Er kan overigens niet worden ingezien waarom het verzoekster dermate zou verbazen dat lokale criminelen haar voornaam te weten waren gekomen. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, voert zij de naam S. ook op Facebook (NPO, p.4), had zij de zaak mee uit de grond gestampt (NPO, p.12-13), was zij degene die zowel in de winkel als aan de telefoon de klanten te woord stond (NPO, p.13), en woonde zij zo dicht bij de winkel dat zij veronderstelt dat iemand die de winkel wist zijn ook zou weten waar zij woont (NPO, p.12-13, 16). Hieruit mag dan ook worden afgeleid dat talrijke verwanten, vrienden, kennissen en burens wisten dat verzoekster in de winkel werkte, en allicht ook een aantal klanten met wie zij had gesproken, waardoor het niet verwonderlijk zou zijn dat de persoon achter de dreigbrief te weten is gekomen hoe zij heet.

In deze tweede brief werd overigens benadrukt dat het menens was en dat ze haar zouden vermoorden indien zij niet zou betalen (NPO, p. 9), dit terwijl verzoekster na de eerste dreigbrief op geen enkele manier werd benaderd en er geen enkele poging werd ondernomen om haar daadwerkelijk geld afhandig te maken voordat er een tweede dreigbrief kwam (NPO, p. 15, 16, 18). Dergelijke gang van zaken is weinig geloofwaardig nu logischerwijze kan worden verwacht dat de bendeleden eerst verzoekster zouden benaderen om het geld te innen, vooraleer een volgende dreigbrief te sturen.

5.5. Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoekster de tweede en derde dreigbrief niet op coherente wijze weet te situeren: *“Het wekt echter vooral verwondering dat u van deze ingrijpende gebeurtenis [de tweede dreigbrief] zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer ze heeft plaatsgevonden. Tijdens uw spontaan relaas speculeert u: “dat zou twee weken later geweest kunnen zijn” (CGVS, p.9), wat dus wil zeggen: ongeveer twee weken na het vinden van de eerste dreigbrief op 20 december 2018. U bevestigt dat desgevraagd (CGVS, p.13). Wanneer u meermaals gevraagd wordt om iets preciezer te zeggen vanaf wanneer u het huis niet meer durfde verlaten, komt u niet verder dan de herhaling dat het zeker in januari was (CGVS, p.14-15). Nadat u erop gewezen bent dat u bij het parket verklaarde dat er ongeveer een maand tussen de eerste en de tweede brief zat (zie Document 2), en thans beweert dat er slechts twee weken tussen zaten, houdt u het opnieuw op een algemeen en vaag: “Ja, het was ongeveer zoiets, daarom zei ik: enkele dagen, bijna bij het verstrekken van de maand.” (CGVS, p.17). Dat u niet consistent kan zijn over het ogenblik waarop u naar eigen zeggen begon te vrezen voor uw leven, maar varieert tussen “enkele dagen” en “ongeveer een maand” na het ontvangen van de eerste dreigbrief, schaadt reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Over de derde dreigbrief die toekwam aan de winkel kan u opnieuw niet preciezer zijn dan “enkele dagen later” (CGVS, p.9). Dan verklaart u weer dan de dreigbrieven toekwamen “sinds eind december tot halverwege februari” (CGVS, p.9) wat betekent dat er opnieuw bijna een maand tussen de tweede en de derde brief moeten geweest zijn, en niet gewoon “enkele dagen”. Specifiek gevraagd wanneer de derde*

dreigbrief werd aangetroffen maakt u het uiteindelijk zelfs nog vager door te antwoorden dat het “rond de maand februari” was (CGVS, p.15). Indien deze derde brief inderdaad in februari 2019 pas naar jullie werd gestuurd, kan dat moeilijk gerijmd worden met uw bewering dat jullie naar aanleiding van deze brief de beslissing namen om aangifte te doen en de winkel te verkopen (CGVS, p.9), aangezien u zelf zegt dat de winkel reeds op 23 januari 2019 te koop werd aangeboden en dit ook staat met een Facebookpost (zie Document 3).”

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij de tweede brief ongeveer twee weken later kreeg, dus tussen 1 en 10 januari, en de derde brief ongeveer twee weken na de tweede brief, dus eind februari, slaagt zij er niet in om de vastgestelde inconsistenties op te heffen. Deze a posteriori verklaringen zijn duidelijk na reflectie opgesteld teneinde haar verklaringen geloofwaardig te laten overkomen, maar verzoekster brengt geen overtuigende elementen aan waarom deze verklaringen de juiste zouden zijn. Ook waar verzoekster betoogt dat de beslissing om de winkel te verkopen werd genomen voor het ontvangen van de derde brief, slaagt zij er niet in te overtuigen nu dit manifest in strijd is met wat zij voor het CGVS hierover verklaard heeft: *“Enkele dagen later was er een ander briefje [derde dreigbrief], een pamflet, en degene die dat in ontvangst nam was degene die mij verving. Hij toonde het aan mijn vader en daarop stond de naam van mijn moeder vermeld. Wij waren heel erg geschrokken omdat we niet wisten wie het was en hoe die afwist van mijn moeder, vervolgens namen we de beslissing om aangifte in te dienen en hebben we de ijzersmederij te koop gesteld. Mag ik u de volgorde geven van de pamfletten in welke volgorde die mij bereikten want ik had de verkoop van de ijzersmederij gepubliceerd op 23 januari (...)”* (NPO, p. 9, eigen onderlijning). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekster verklaarde duidelijk zij en haar vader de winkel ná de derde dreigbrief te koop hebben aangeboden op 23 januari, wat klemmt met haar andere verklaringen voor het CGVS en het betoog in voorliggend verzoekschrift, met name dat zij de derde dreigbrief in februari hebben ontvangen.

Waar de commissaris-generaal bemerkt dat verzoekster trouwens maar oppervlakkig vertrouwd is met de documenten die zij zelf neerlegt, slaagt zij er met haar verweer in voorliggend verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken. Zij geeft in het verzoekschrift aan dat in februari de onderhandelingen over de winkel gebeurden en deze pas op 19 maart 2019 definitief werd verkocht. Evenwel verklaarde zij op het CGVS duidelijk dat de winkel in februari 2019 reeds werd verkocht (NPO, p.16), toen zij zelf nog in Colombia was.

Verder bevestigt verzoekster dat de naam van haar moeder niet wordt vermeld in de dreigbrieven, maar wijst zij erop dat ze het wel hadden over haar moeder. Deze uitleg neemt echter niet weg dat verzoekster onmiskenbaar stelde: *“daarop stond de naam van mijn moeder vermeld”* (NPO, p. 9). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen, is geen ernstig verweer. De vaststelling dat verzoeksters verklaringen op bepaalde punten niet overeenkomen met de inhoud van de door haar voorgelegde documenten, is een zoveelste aanwijzing dat haar relaas geloofwaardigheid mist.

Tot slot kan ook wat betreft de derde dreigbrief worden gesteld dat het in geen enkel logisch geheel past dat haar belagers nog altijd geen enkele concrete poging hadden ondernomen om haar geld afhandig te maken (NPO, p.15,16,18), maar het wel opnieuw nodig vonden om een dreigbrief te sturen. Verzoekster brengt geen elementen bij die hier een ander licht op werpen.

Bijkomend merkt de Raad op dat dergelijke anonieme dreigbrieven door eender wie, op eender welk tijdstip kunnen worden gemaakt. Verzoekster legt verder enkel kopieën voor van deze dreigbrieven en geen originelen, waarbij moet worden opgemerkt dat dergelijke fotokopieën op eenvoudige wijze te manipuleren zijn met knip- en plakwerk, waardoor er slechts zeer geringe bewijswaarde aan kan worden gehecht.

5.6. Verder is het frappant dat verzoekster op 2 maart 2019, pas vlak voor haar vertrek op 10 maart naar België, aangifte heeft gedaan bij de Colombiaanse autoriteiten, hoewel de bedreigingen reeds sinds 20 december 2018 gaande waren.

Verzoekster slaagt er niet in toe te lichten waarom zij zo lang heeft getalmd om aangifte te doen van de door haar beweerde feiten, zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt: *“Hoewel u verklaart dat u na het aantreffen van de tweede dreigbrief zo bang was geworden voor uw veiligheid dat u zich thuis opsloot, hebt u in die periode nergens hulp of bescherming gezocht (CGVS, p.9,15). Dat kan dus moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw bewering dat u na het lezen van de tweede dreigbrief zo bang werd dat u besloot om klacht in te dienen (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de vaststelling dat u in januari de tweede dreigbrief zou hebben ontvangen en pas in maart aangifte deed,*

wijzig u deze uitleg weer en stelt u dat pas na de derde dreigbrief werd besloten om naar de autoriteiten te stappen (CGVS, p.17). Aangezien de derde dreigbrief volgens u enkele dagen later al was toegekomen kan dit ook niet ophelderen waarom u slechts op 02 maart 2019 aangifte hebt gedaan."

Dat zij de aangifte al niet veel vroeger in de tijd deed maar pas wanneer zij op het punt stond het land te verlaten, wijst op het opportunistisch karakter ervan en relateert de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat aangifte doen een hopeloze zaak was, maar dat zij toch aangifte deed om een 'spoor' achter te laten; immers, indien haar vader verdere bedreigingen zou ondervinden, konden deze worden gelinkt aan deze aangifte. Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Het klemmt niet alleen met haar verklaringen op het CGVS dat zij geen vertrouwen heeft in de Colombiaanse politie omdat die volgens haar meestal betrokken is bij afpersing en zij bang was dat de politie daar ook misschien banden mee had (NPO, p. 17), maar strijdt ook met haar betoog in het verzoekschrift, onder verwijzing naar algemene landeninformatie, dat de politie en het gerechtelijk systeem in Colombia corrupt zijn en dat het indienen van een klacht represailles tot gevolg kan hebben omwille van de banden tussen politie en criminele groeperingen. In deze geschetste omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoekster dan toch alsnog een klacht heeft ingediend nu er een risico bestond dat, eens zij was vertrokken, de achtergebleven familieleden het zouden moeten ontgelden. Dat zij haar vader in een dergelijke positie zou stellen, is niet geloofwaardig.

Daarbij komt nog dat de verklaringen van verzoekster niet eensluidend zijn. Zoals reeds vermeld, stelt verzoekster aanvankelijk dat zij en haar ouders hebben besloten om aangifte te doen nadat zij de derde dreigbrief hadden ontvangen (NPO, p. 9). Later geeft zij echter aan dat zij dit besloten hebben na het ontvangen van de tweede dreigbrief, om dan opnieuw haar verklaringen op dit punt te wijzigen en te stellen dat dit toch na de derde dreigbrief was (NPO, p. 17). Voorts moet worden vastgesteld dat haar verklaringen op bepaalde punten niet overeenkomen met de inhoud van de aangifte en dat zij bij het parket in Colombia de zaken anders voorstelde dan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. De commissaris-generaal stelt terdege: *"In de aangifte staat immers te lezen dat u de derde dreigbrief zelf hebt gevonden, terwijl u thans verklaart dat ze werd gevonden door een collega omdat u van thuis uit werkte (CGVS, p.9,15). Deze collega, die van alles getuige was geweest, hebt u evenwel niet vermeld toen u aangifte deed bij het parket (CGVS, p.16,18)."* De uitleg dat haar aangifte heel kort was en zij enkel heeft gezegd *"ze hebben een brief gelaten"* zonder te specificeren dat zij persoonlijk de derde dreigbrief heeft ontvangen, wat kadert met haar verklaringen afgelegd voor het CGVS, overtuigt niet. Vooreerst mag van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten vraagt, worden verwacht dat zij alle feitelijke gegevens op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt in haar aangifte, te meer zij, zoals zij zelf aangeeft, een spoor wilde nalaten voor het geval haar vader iets zou overkomen. Bovendien leest de Raad in de aangifte *"Ik vond zulke briefjes elke keer als ik de ijzerwinkel opendeed"* (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie; aangifte en vertaling). Deze verklaring impliceert wel degelijk dat zij ook de derde dreigbrief zelf heeft gevonden. Dat verzoekster niet alle relevante feiten ter kennis bracht bij het doen van haar aangifte en zij verder incoherente verklaringen in deze aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vervolgingsfeiten en wijst er eens te meer op dat zij vooral een officieel document wilde verkrijgen van het parket, eerder dan een grondig onderzoek van de misdrijven waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest.

In deze zin benadrukt de Raad dat de aangifte een loutere weergave is van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, dat in deze aangifte geen verwijzing staat naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, dat de klacht niet is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen van verzoekster en er ook geen melding wordt gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

De mail van 28 juni 2021, stuk 3 bij het verzoekschrift, waarbij verzoekster wordt ingelicht dat haar klacht naar een gespecialiseerde eenheid van het politiekantoor van Cali werd verwezen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze brief bevat geen inhoudelijke gegevens die betrekking hebben op de zaak: er is geen weergave van de verklaringen die verzoekster zou hebben bezorgd aan het parket over de feiten en de daders ervan, en evenmin wordt er melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie.

Tot slot is het bevreemdend dat verzoekster daags na de aangifte zou zijn opgebeld met de mededeling dat men een privédetective op haar zaak had gezet, wat al onwaarschijnlijk is aangezien 3 maart 2019

een zondag was en dus geen werkdag (NPO, p. 9, 16). De commissaris-generaal ziet hier terecht niet in waarom de opsporingsdiensten van de Colombiaanse staat een privédetective zouden betalen om verzoeksters zaak te onderzoeken. In haar verzoekschrift repliceert zij dat de term privédetective niet goed gekozen is, maar dat het een inspecteur is die bij de politie werkt die haar zaak verder zou onderzoeken. Deze uitleg overtuigt allerm minst. Haar verklaringen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit volgend uittreksel uit de notities van het persoonlijk onderhoud: “(...) ik heb enkel een telefoontje ontvangen dat ze er een privédetective gingen op zetten maar die is nooit of nooit langsgesproken. Waarom zouden parket of politie een privédetective nodig hebben, die hebben toch zelf detectives? Ik weet dat niet maar dat hebben ze mij verteld in dat telefoontje.” (NPO, p. 16). Zelfs nadat verzoekster om opheldering gevraagd werd, maakte zij nog geen gewag van enige verkeerde woordkeuze. Het louter wijzigen van haar eerder afgelegde verklaringen, is geen dienstig verweer.

5.7. Ook de vaststelling dat verzoekster, ondanks het feit dat zij vreesde voor haar eigen leven in Colombia en dacht dat zij in de gaten werd gehouden en haar belagers haar routes kenden (CGVS vragenlijst, punt 3.5; NPO, p. 9), gewoon thuis bleef wonen en niet tijdelijk de veiligheid van een andere Colombiaanse stad heeft opgezocht in afwachting van haar (eerste) vertrek uit Colombia, relateert haar nood aan internationale bescherming.

Gezien de ernst van de door haar beweerde bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. De repliek in het verzoekschrift dat zij hiervoor geen voldoende middelen had, klemmt waar zij voor het CGVS verklaarde dat zij een goed leventje had in Colombia (NPO, p. 11, 14, 21), haar vader er financieel goed voor stond zodat het geen probleem was toen hij vliegtuigtickets naar Europa moest kopen (NPO, p. 19) en haar moeder onder andere kan genieten van de huurinkomsten van het vastgoed dat ze bezit (NPO, p. 6). In haar verzoekschrift bevestigt zij overigens dat zij een hoogopgeleide vrouw is en haar familie er economisch goed voor staat (p. 12). Bovendien beweert verzoekster dat zij na haar terugkeer naar Colombia ondergedoken leefde bij haar oom in Jamundi, ver van Cali (NPO, p. 9, 20, 24). Indien zij daadwerkelijk vreesde voor haar leven, kan niet worden ingezien waarom zij er niet eerder toevlucht heeft gezocht. Dat verzoekster dus niet probeerde te ontkomen aan de beweerde problemen die zij in Cali zou hebben gekend, met of zonder haar vader die tenslotte als eigenaar van de zaak ook gevaar zou lopen, relateert andermaal de door haar beweerde vrees.

5.8. De commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeksters verdere handelwijze klemmt waar zij in maart 2019 Colombia heeft verlaten en veiligheid had bereikt in Europa, maar vervolgens op 24 mei 2019 vrijwillig is teruggekeerd naar het land waarvan zij stelt zeker te zijn dat zij er zou worden vermoord (NPO, p.19): “Dat u dit zou gedaan hebben omdat uw nicht in Madrid vreesde dat er juridische gevolgen zouden komen indien u in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen (CGVS, p.9) raakt kant noch wal. In de eerste plaats is er zowel in feite als in rechte een fundamenteel contrast tussen uw grondrechten en de administratieve rechtsregels die het internationale personenverkeer regelen. Dat u oprecht zou hebben geloofd dat u uw leven riskeerde door op een vliegtuig terug naar Colombia te stappen en dit toch deed om de theoretische mogelijkheid te ontlopen dat uw nicht in Madrid tot een boete of gevangenisstraf zou worden veroordeeld is aperte miskennis van elk redelijkheidsbeginzel. De door u neergelegde Spaanse wetsbepalingen maken er trouwens nergens melding van dat het voor u verboden zou zijn om in Europa een asielaanvraag in te dienen indien uw leven in gevaar is. Zoiets zou overigens lijnrecht indruisen tegen de algemeen aanvaarde rechtsprincipes in de Europese Unie. Overigens blijkt uit de Franse en Engelse vertalingen in het door u getoonde document (zie Document 5) kristalhelder dat er van strafbare feiten enkel sprake zou zijn indien u op irreguliere wijze uw verblijf in Spanje had voortgezet onder de hoede van de persoon die zich borg had gesteld voor uw reis naar Spanje. Niet alleen is daar geen sprake van wanneer u Spanje had verlaten om in België een asielprocedure te starten, maar aangezien u tijdens de duur van uw huidige verzoek om internationale bescherming een verblijfsrecht in België wordt toegekend is er ook geen sprake van een onwettig verblijf. Het andere geval waarvan sprake in de wetteksten die u hebt neergelegd, met name clandestiene immigratie vergemakkelijken met oog op geldgewin, is duidelijk ook niet van toepassing. Dergelijke feiten van mensensmokkel zouden trouwens logischerwijze ook in België strafbaar zijn. Het is niet in het minst aannemelijk dat een handelingsbekwame volwassene op deze wankelende basis zijn of haar leven of lichamelijke integriteit op het spel zou zetten door terug te keren naar het land van oorsprong.

Daar waar het dus al manifest onrealistisch is dat een Spaanse advocaat op deze gronden zou concluderen dat uw nicht in Madrid een misdrijf zou plegen als u in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen, een beweerd advies waarvan u andermaal geen enkel bewijs van kan neerleggen, kan men ook niet om de vaststelling heen dat u zelf niet de minste interesse aan de dag

hebt geleegd voor het verbeteren van uw onzekere situatie. Uw moeder en haar partner hadden in België reeds hun asielprocedure opgestart maar zij hebben op geen enkel ogenblik geprobeerd om advies in te winnen over wat u best zou doen (CGVS, p.20). Nochtans was uw eigen moeder met een soortgelijke uitnodigingsbrief naar België gereisd en kon zij zonder enig probleem een asielaanvraag indienen (CGVS, p.11) terwijl ze reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied verbleef, iets wat jullie op zijn minst aan het denken zou zetten. U wijt uw eigen passieve houding eerst aan het feit dat uw moeder en haar partner toen nog niet wisten dat het voor hen mogelijk was om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p.20), wat ronduit onwaar is, en stelt dan weer dat u eigenlijk helemaal niet van plan was om in België te blijven omdat u een goed leven had in Colombia (CGVS, p.20), wat lijnrecht indruist tegen uw eerdere verklaringen. U zei eerder ondubbelzinnig dat u specifiek naar Europa was gereisd met het doel er te kunnen blijven (CGVS, p.9,10). Dat u tevens tracht om het excuus in te roepen dat alles op een korte tijd gebeurde, waardoor u niet beseftte wat er aan de hand was en ook niet de tijd had om u te informeren (CGVS, p.20, 20-21) is al even nonsensicaal: u verklaart immers uit Colombia te zijn vertrokken omdat uw leven in gevaar was, na aankomst in België tegen uw nicht gezegd te hebben dat u een asielprocedure wilde starten, en dat u ongeveer twee maanden lang in België bent verbleven (CGVS, p.21). Dat u in die omstandigheden nooit in staat zou zijn geweest om ergens uitleg of advies in te winnen is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u besluit met de uitspraak dat u niets afweet van de wet en daar ook nooit naar hebt geïnformeerd (CGVS, p.21) ontkracht eigenlijk terdege de door u beweerde vrees. Deze onmiskenbare desinteresse in uw eigen juridische positie spreekt immers boekdelen.”

Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Door louter te stellen dat zij zich heeft laten leiden door slecht advies van haar nicht en te herhalen dat zij verborgen leefde bij haar oom in Jamundi, maar het geen leven was waardoor zij vlug een andere oplossing heeft gevonden om Colombia definitief te verlaten, brengt zij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen of ontkrachten.

Verzoekster gaat overigens niet in op het punt waar de commissaris-generaal er nog terecht aan toevoegt dat zij na terugkeer naar Colombia ook geen problemen meer heeft gekend, net zomin als haar familie die in Cali was en is gebleven (NPO, p. 24, 6, 7) en evenmin concrete elementen kan aanhalen die zouden doen geloven dat er iemand naar haar op zoek was in die periode. Hij stelt voorts: *“U beweert te zijn ondergedoken bij een oom in Jamundi, ver van Cali (CGVS, p.9,20,24), terwijl u aan het begin van het persoonlijk onderhoud nog stelde altijd in Cali te hebben gewoond (CGVS, p.5) en het laatste adres in Colombia dat u opgeeft overeenkomt met het adres dat op de uitnodigingsbrief van uw nicht staat (zie Document 5). Het is, tot slot, ook merkwaardig dat u op Facebook openlijk bekend maakt dat u in België bent nu (CGVS, p.21,22) terwijl u beweert in Colombia maandenlang niet buiten gekomen te zijn omdat men u het oog hield. In de aangifte liet u zelfs noteren dat het leek alsof men u geld vroeg omdat ze wisten dat uw moeder in het buitenland verbleef (zie Document 2). Een en ander zou logischerwijs aanzetten tot terughoudendheid bij het publiceren van uw huidige woonplaats.”* Deze motieven blijven dan ook gehandhaafd.

5.9. Wat betreft de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na haar tweede vertrek uit Colombia, met name dat iemand probeerde om haar vader neer te schieten, merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster zelf niet beschikt over enig element dat er op zou wijzen dat het gaat om dezelfde personen die zij zegt te vrezen en dat zij ook geen draagkrachtige bewijzen aanlevert van deze beweerde gebeurtenis: *“U toont enkele foto's uit private bron, waaraan slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend aangezien die geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en een kopie van een document waaruit moet blijken dat uw vader op 19 augustus 2020 aangifte deed van een misdrijf. Daaruit kan evenwel op geen enkele wijze blijken welke feiten uw vader precies zou hebben aangegeven, noch welke vaststellingen daaromtrent werden gedaan door de Colombiaanse autoriteiten. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten kan uit deze voorgehouden aanslag op uw vader in elk geval geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.”* Deze beoordeling wordt echter door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

5.10. De tot hiertoe nog niet besproken documenten die verzoekster neerlegde, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan,*

dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. In de mate dat de door u neergelegde fotokopies van documenten kan worden afgeleid dat uw vader een eigen zaak uitbaatte en deze heeft verkocht aan het begin van 2019, moet worden besloten dat louter dit feit op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De door u neergelegde kopie van de vluchtreservatie betreft uw reis in oktober 2019 en niet die van maart 2019 waar u naar werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.18,19). Op zich is dit document enkel een bevestiging van uw tweede reis naar Europa. Deze data en reisroute zijn evenwel niet relevant voor deze beslissing."

5.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad voormelde bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat haar algemene geloofwaardigheid niet vast is komen te staan.

Verzoeksters kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing, zoals het verwijt dat zij niet alle redelijke middelen tot overheidsbescherming op redelijke wijze heeft uitgeput, betreffen overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoeksters kritiek hierop, onder meer bij verwijzing naar stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift, dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voormelde bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Nu aan de door haar voorgehouden bedreigingen en afpersing geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

5.12. Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Het algemeen gegeven dat afpersing veel voorkomend is in Colombia en dat personen die een formele of informele handel hebben kwetsbaar voor zijn voor deze praktijken, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Het weze immers herhaald: de informatie over afpersing die verzoekster in dit verband aanhaalt, is verder van louter algemene aard en heeft geen directe betrekking op haar persoon. Waar verzoekster verwijst naar haar toegeschreven welstand, gelet op de handel en middelen van haar familie, benadrukt de Raad dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel evenmin volstaat om in haar hoofde een gegronde vrees vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Of een verzoeker, die valt onder een bepaald risicoprofiel, nood heeft aan internationale bescherming, is immers afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*Depending on the particular circumstances of the case (...)*", p. 32-33). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. De Raad herhaalt dan ook dat het risico in concreto moet worden aangetoond en dat bijgevolg van verzoekster mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haren hoofde concreet aannemelijk maken.

Verzoekster maakt, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, echter geen gewag van andere concrete, geloofwaardige en ernstige elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendes zal worden vervolgd of gevisieerd omwille van haar toegeschreven welstand of profiel. Verzoekster bevestigt dat zij nooit rechtstreeks werd benaderd door enige criminele bende. Verzoeksters relaas bevat verder geen geloofwaardige elementen waaruit volgt dat zij door bendes werd of zou kunnen worden gevisieerd of benaderd. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen. Verzoekster maakt dan ook nergens concreet aannemelijk dat zij het doelwit zal worden

van afpersing nu zij het houdt bij speculaties en loutere veronderstellingen, verwijzingen naar algemene landeninformatie en zich beperkt tot het louter poneren van een vrees.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat op zich niet om in hare hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tenslotte zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Colombia, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij vervolging dan wel ernstige schade riskeert bij terugkeer naar Colombia omwille van de handel en middelen van haar familie.

5.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande kan voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 december 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021. Verzoeksters betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan de FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (->massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekster afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoekster afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in deze grootstad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Met de landeninformatie die verzoekster citeert, toont zij het tegendeel niet aan.

Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali is, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

Verzoekster verwijst nog naar de repressie en het politiegeweld ten aanzien van de manifestanten in Cali tijdens de recente protesten in april 2021 en verwijst naar stukken 6 en 8 bij haar verzoekschrift. De Raad benadrukt dat dit in casu doelgericht geweld betreft in het kader van protesten en demonstraties in de periode april-juni 2021 dat daarenboven geen uitstaans heeft met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 11-12; 40-41).

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde

vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof. Stuk 7 bij het verzoekschrift heeft geen betrekking op de stad Cali, maar op plattelandsgebieden die worden gecontroleerd gewapende groeperingen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES